

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Violy Takáčovej, PhD. v právnej veci žalobcu: **S. P. I. E., s. r. o.**, so sídlom Z., B., IČO: X., zastúpený advokátkou JUDr. J. H. D., AK so sídlom D., B., proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, so sídlom v Banskej Bystrici, Nová 13, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutí žalovaného č. I/222/11202-81408/2008/991192-r zo dňa 20. októbra 2008, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S/241/2008-34 zo dňa 11. mája 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S/241/2008-34 zo dňa 11. mája 2010 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom, č. k. 3S/248/2008-34 zo dňa 11. mája 2010 zamietol žalobu žalobcu podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti a následného zrušenia rozhodnutia žalovaného č. I/222/11202-81408/2008/991192-r zo dňa 27. októbra 2008 (ktorým bol potvrdený dodatočný platobný výmer Daňového úradu Bratislava I, č. 600/232/74483/2008/Kra zo dňa 29. apríla 2009 o vyrubení dane z príjmov právnických osôb za rok 2005 zo zisteného rozdielu dane v sume 16.361.495 Sk vo výške dane 3.108.685 Sk); žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd poukázal na to, že žalovaný správne vyhodnotil všetky dôkazy predložené žalobcom a dostatočným spôsobom vykonal dokazovanie v predmetnej veci a na základe vykonaného dokazovania vec správne právne posúdil. Podľa súdu žalobca nepredložil pri daňovej kontrole dôkaz, ktorý by potvrdzoval, že spoločnosť R.M., s. r. o. mala byť nájdeným odberateľom, s ktorým sa v zmysle predmetných sprostredkovateľských zmlúv mala uzavrieť zmluva na dodanie svetiel a svetelných zdrojov na jednotlivé časti „D.“, nakoľko sa z predložených faktúr, objednávok a dodacích listov nedalo zistiť, či boli použité na akciu „D.“, a to aj s ohľadom na skutočnosť, že z predložených kníh dodávateľov a odberateľov za roky 2001 až 2006, s obchodným partnerom R.M., s. r. o. obchodoval aj v uvedenom období, a teda nepreukázal, že spoločnosť R. a. s. tohto odberateľa pre žalobcu našla. Daňové orgány preto nepovažovali spoločnosť R.M., s. r. o. za novozískaného obchodného partnera a túto skutočnosť sa nepodarilo zistiť ani u spoločnosti R. a. s., ktorej skutočné sídlo sa nepodarilo zistiť, nakoľko na sídle zapísanom v obchodnom registri sa nenachádzala. Žalobca taktiež v administratívnom konaní nepredložil v zákonnej lehote uvedenej v § 15 ods. 10 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní (ďalej len „zákon o správe daní“) žiadne doklady o tom, že spoločnosť R.M., s. r. o. bola nájdeným odberateľom v zmysle § 2 predmetných zmlúv o sprostredkovaní medzi žalobcom a spoločnosťou R. a. s. a že sprostredkovateľská činnosť bola realizovaná vystavením príslušných daňových dokladov bez preukázania reálneho uskutočnenia zdaniteľného plnenia. Keďže spoločnosť R.M., s. r. o. už bola odberateľom žalobcu aj podľa súdu správca dane a žalovaný správne neuznali existenciu právneho základu pre vyplatenie sprostredkovateľskej odmeny v roku 2005 tak, ako to uvádzal žalobca a preto upravil hospodársky výsledok za rok 2005 o sumu 15.750.500 Sk, o sumu 8.150 Sk v súvislosti s tým, že žalobca nepreukázal správcovi dane

a aj žalovanému, že prevoz a opravu motorového vozidla Škoda Felícia, nakoľko o uvedenom vozidle nevedol žiadnu evidenciu a nebolo v majetku žalobcu a nepreukázal, že by predmetné vozidlo bolo využívané na podnikanie v zmysle § 17 ods. 2 písm. a/ zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov, a preto ich neuznali za daňový výdavok. Krajský súd taktiež poukázal, že žalovaný a správca dane taktiež správne neuznal za daňový výdavok aj sumy 225.000 Sk a 165.000 Sk, ktoré boli vyplatené ako provízia za obchodné zastúpenie vykonávané Ing. V. B. a Ing. J. A. na základe zmlúv o obchodnom zastúpení, keďže opodstatnenosť týchto výdavkov správcovi dane nepreukázal, nakoľko nepredložil žiadne doklady, z ktorých by bolo zrejmé, aké obchody alebo rokovania o obchodoch v prospech žalobcu obaja uskutočnili v nadväznosti na čl. 2 bod 2 zmlúv o obchodnom zastúpení, čím žalobca nepreukázal správcovi dane, že k vyplateniu odplaty došlo v súvislosti s uzavretím zmlúv v prospech žalobcu, teda, že u žalobcu išlo o daňový výdavok v zmysle § 17 ods. 2 písm. a/ zákona č. 595/2003 Z. z., keďže správca dane bol oprávnený skúmať nielen existenciu právneho vzťahu, ale aj či jednotlivé provízie boli vyplatené za dojednané zmluvy a vykonanú prácu, resp. iné úkony v prospech a v zmysle uzavretých zmlúv o obchodnom zastúpení. Preto krajský súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol a nepriznal mu náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť a napadnuté rozhodnutia žalovaného a prvostupňového správneho orgánu zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie; uplatnil si nárok na náhradu trov konania. Uviedol, že na základe došlých faktúr od spoločnosti R. a. s. zaúčtoval na účet 5181 sprostredkovanie v celkovej výške 15.750.500 Sk na základe § 3 zmlúv o sprostredkovaní uzavretých medzi žalobcom a spoločnosťou R. a. s.. Nestotožnil sa so závermi správnych orgánov a súdu prvého stupňa, že z predloženej dokumentácie nevyplýva účel, na ktorý žalobca tovar, resp. služby spoločnosti R.M. s. r. o. dodával, nakoľko uvedené je presne špecifikované v dodacích listoch, ktoré spĺňajú všetky zákonom požadované náležitosti a tvrdenie správcu dane, žalovaného a aj prvostupňového súdu, že nájdený záujemca R.M., s. r. o. nebol novým obchodným partnerom, ale obchodným partnerom starším, nemá vplyv na platnosť a účinnosť zmlúv o sprostredkovaní. Žalobca nemohol mať vedomosť, že tento jeho starý obchodný partner má záujem o služby, resp. tovary dodávané na základe sprostredkovania a preto podľa jeho názoru, aj v prípade starého obchodného partnera, s ktorým sa obchoduje dlhšiu dobu, môže sa jednať o nájdeného nového odberateľa pre iné tovary a služby. V tejto veci poukázal

žalobca na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. RV I 1169/27 z ktorého podľa neho vyplýva, že za činnosť sprostredkovateľa sa považuje nielen činnosť smerujúca k nájdeniu nového odberateľa, ale aj činnosť spočívajúca v podávaní vhodných návrhov, informácií o odberateľoch známych a existujúcich. Nesúhlasil s tvrdením žalovaného aj súdu prvého stupňa, že sprostredkovateľ bol povinný osobitným dôkazom – formálnym listom záujemcovi dokladovať skutočnosť, že našiel pre neho určitého odberateľa, nakoľko takáto povinnosť zo zmluvy nevyplýva. Podľa jeho vedomia, žalovaný vôbec nekontaktoval spoločnosť R.M. s. r. o. a nepožadoval od nej objasnenie skutkového stavu. Žalobca tiež nemal inú možnosť ako sa spojiť s R. a. s. než tú, akú mal správca dane, a preto v lehote osem dní nedoručil požadované dokumenty týkajúce sa sprostredkovania. Tento dôkaz však označil a bolo povinnosťou správcu dane ho aj zabezpečiť a prešetriť. Taktiež nesúhlasil ani s tvrdením žalovaného a súdu prvého stupňa, že bol povinný do ôsmich dní od doručenia protokolu dôkazy. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. 4Sž/34/97, že v daňovom konaní neplatí koncentračná zásada a že odvolací orgán je povinný sa v odvolaní vysporiadať so všetkými námietkami uvedenými v odvolaní, vrátane údajov, ktoré odvolávajúci uviedol v doplnkoch odvolania. Preto, že tak, žalovaný neurobil, hoci mu žalobca dodatočne dôkazy predložil, je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné z dôvodu, že na tieto dôkazy neprihliadol, keďže boli predložené po uplynutí osemdňovej lehoty uvedenej v § 15 ods. 10 zákona č. 511/1992 Zb.. Ďalej napadol rozhodnutie v časti týkajúcej sa zmlúv o obchodnom zastúpení uzavretých s Ing. V. B. za mesiace január až máj 2005 v sume 5 x 45.000 Sk a Ing. J. A. za obdobie január až jún 2005 vo výške 165.000 Sk. Namietal, že provízie za obchodné zastúpenie vyplácal na základe dodatkov k zmluvám o obchodnom zastúpení zo dňa 31. decembru 2004, kde si dojednali pevnú paušálnu odmenu za kalendárny mesiac. Žalobca namietal, že ak by predmetné provízie obchodným zástupcom nevyplácal, hrozilo by mu riziko prípadných súdnych sporov z dôvodu neplnenia si svojich zmluvných povinností. Podľa jeho názoru správca dane bol oprávnený preskúmať doklady preukazujúce existenciu právneho vzťahu a existenciu dokladov preukazujúcich úhradu jednotlivých faktúr, čo aj žalobca riadne preukázal. Keďže provízia bola stanovená pevnou sumou nemali obchodní zástupcovia povinnosť predkladať zoznam oslovených možných odberateľov a prípadných rokovaní s nimi a predkladať ich žalobcovi (takáto povinnosť neboli dojednané v zmluvách o obchodnom zastúpení). Zároveň si uplatnil žalobca náhradu trov konania, a to vrátane trov právneho zastúpenia vo výške 3.041 Euro.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Pridržiava sa svojho stanoviska k žalobe a trvá na skutočnostiach v ňom uvedených. Rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu sú podľa jeho názoru vydané v súlade s právnymi predpismi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2, § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1 OSP) s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke www.nsud.sk (§ 156 ods. 3 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného zistil, že prvostupňový správny orgán Daňový úrad Bratislava I. rozhodnutím – dodatočným platobným výmerom č. 600/232/ 74483/2008/Kra zo dňa 29. apríla 2008 žalobcovi vyrubil rozdiel dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2005 vo výške 3.108.685 Sk. Dôvodom bolo nepreukázanie titulu zúčtovania odpisov, ktoré sa týkali motorového vozidla Nissan Maxima QX obstaraného za cenu 300.000 Sk, a to v roku 2005 vo výške 75.000 Sk z dôvodu, že tento podľa technického preukazu nebol vlastníctvom žalobcu a následne neuznanie existencie právneho základu pre vyplatenie sprostredkovateľskej odmeny v roku 2005 spoločnosti R. a. s. vo výške 15.750.500 Sk, a preto správca dane o túto sumu upravil hospodársky výsledok žalobcu za rok 2005, ako aj o sumu 8.150 Sk v súvislosti s tým, že žalobca nepreukázal správcovi dane a aj žalovanému oprávnenosť nákladu, že prevoz a oprava motorového vozidla Škoda Felícia, o ktorom nevedol žiadnu evidenciu a ktoré nebolo v jeho majetku, že by bolo žalobcom využívané na podnikanie v zmysle § 17 ods. 2 písm. a/ zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov, a preto mu neuznal sumu 8.150 Sk za daňový výdavok. Ďalej, že žalovaný a správca dane neuznal za daňový výdavok aj sumy 225.000 Sk a 165.000 Sk, ktoré boli vyplatené ako provízia za obchodné zastúpenie vykonávané Ing. V. B. a Ing. J. A. na základe zmlúv o obchodnom zastúpení, nakoľko nepredložil žiadne doklady, z ktorých by bolo zrejmé, že k vyplateniu odplaty došlo v súvislosti s uzavretím zmlúv v prospech žalobcu, teda, že u žalobcu išlo o daňový výdavok v zmysle § 17 ods. 2 písm. a/ zákona č. 595/2003 Z.

z.. Toto rozhodnutie bolo potvrdené rozhodnutím žalovaného č. I/222/11202-81408/2008/991192-r zo dňa 20. októbra 2008.

V súdnom prieskume rozhodnutí na prvostupňovom súde žalobca nespochybňoval a nenamietal rozhodnutie žalovaného a správcu dane v časti, ktorá sa týkala zaúčtovaných odpisov obstaraného osobného vozidla Nissan Maxima QX v hodnote 300.000 Sk a zúčtovaných v roku 2005 v sume 75.000 Sk a tiež neuznaného nákladu (výdavku) v sume 8.150 Sk, ktorá bola žalobcom vynaložená na opravu a prevoz motorového vozidla Škoda Felícia, o ktorom nevedol žalobca žiadnu evidenciu a ktoré nebolo v jeho majetku a nebolo žalobcom využívané na podnikanie v zmysle § 17 ods. 2 písm. a/ zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov.

Podľa § 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z. z. na účely tohto zákona sa rozumie daňovým výdavkom výdavok (náklad) na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov preukázateľne vynaložený daňovníkom, zaúčtovaný v účtovníctve 1) daňovníka alebo zaevidovaný v evidencii daňovníka podľa § 6 ods. 11 alebo 14, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 písm. a/ zákona č. 595/2003 Z. z. výsledok hospodárenia alebo rozdiel medzi príjmami a výdavkami podľa odseku 1 pri zisťovaní základu dane sa zvýši o sumy, ktoré nemožno podľa tohto zákona zahrnúť do daňových výdavkov alebo ktoré boli do daňových výdavkov zahrnuté v nesprávnej výške.

Podľa § 15 ods. 10 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní o výsledku zistenia z daňovej kontroly alebo o určení dane podľa pomôcok vyhotoví zamestnanec správcu dane protokol, ktorý doručí podľa § 17 alebo § 17a kontrolovanému daňovému subjektu spolu s výzvou na vyjadrenie sa k protokolu a na jeho prerokovanie; vo výzve určí dátum prerokovania protokolu, pričom prerokovanie protokolu sa môže uskutočniť až po uplynutí lehoty na vyjadrenie kontrolovaného daňového subjektu k tomuto protokolu. Kontrolovaný daňový subjekt je oprávnený písomne sa vyjadriť k protokolu najneskôr do ôsmich pracovných dní odo dňa jeho doručenia. Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť. Ak sa kontrolovaný daňový subjekt písomne vzdá práva na vyjadrenie k protokolu alebo požiada správcu dane o prerokovanie protokolu v lehote kratšej, ako je určená vo výzve na prerokovanie protokolu,

môže zamestnanec správcu dane na požiadanie kontrolovaného daňového subjektu prerokovať protokol aj v kratšej lehote. Ak sa kontrolovaný daňový subjekt v deň určený vo výzve nemôže zúčastniť na prerokovaní protokolu, je povinný určiť si na tento účel zástupcu. Správca dane je oprávnený na základe písomného vyjadrenia kontrolovaného daňového subjektu alebo z vlastného podnetu v protokole opraviť chyby a iné nesprávnosti najneskôr v deň jeho prerokovania s kontrolovaným daňovým subjektom alebo s jeho zástupcom. Vyjadrenie kontrolovaného daňového subjektu k protokolu podľa druhej vety vrátane jeho vyhodnotenia správcom dane správca dane zaznamená v dodatku k protokolu. Dodatok k protokolu je súčasťou protokolu.

Podľa § 15 ods. 13 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní daňová kontrola je ukončená dňom prerokovania protokolu s kontrolovaným daňovým subjektom alebo jeho zástupcom. Určenie dane podľa pomôcok (§ 29 ods. 6) je ukončené dňom prerokovania protokolu s daňovým subjektom alebo jeho zástupcom. Určenie dane dohodou je ukončené dňom spísania zápisnice o dohode o výške dane (§ 29 ods. 5). Dňom nasledujúcim po dni prerokovania protokolu alebo dňom nasledujúcim po dni spísania zápisnice o dohode o výške dane (§ 29 ods. 5) sa začína vyrubovacie konanie (§ 44); to neplatí, ak správca dane, ktorým je colný úrad, daňovou kontrolou zistí, že daňovému subjektu, ktorý nemá povinnosť podávať daňové priznanie podľa osobitných zákonov, 1b) za kontrolované zdaňovacie obdobie daňová povinnosť nevznikla. Doručenie protokolu podľa odseku 12 alebo spísanie zápisnice o dohode o výške dane (§ 29 ods. 5) sa považuje za úkon smerujúci na vyrubenie dane alebo rozdielu dane (§ 45 ods. 2). Ak sa vykonáva daňová kontrola na požiadanie orgánov činných v trestnom konaní (odsek 3), za úkon smerujúci na vyrubenie dane alebo rozdielu dane (§ 45 ods. 2) sa považuje spísanie zápisnice o začatí daňovej kontroly.

Podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní ak sa u daňového subjektu vykoná daňová kontrola alebo opakovaná daňová kontrola, správca dane vydá do 15 dní od jej skončenia (§ 15 ods. 13) dodatočný platobný výmer, ak sa daň zistená po daňovej kontrole odlišuje od dane uvedenej v daňovom priznaní alebo dodatočnom daňovom priznaní alebo hlásení alebo dodatočnom hlásení alebo ak sa daň zistená po opakovanej daňovej kontrole odlišuje od dane vyrubenej správcom dane po daňovej kontrole, alebo ak sa odlišuje od rozdielu dane v dodatočnom platobnom výmere.

Z ustanovení § 29 ods. 1, 2 a 8 zákona č. 511/1992 Zb. vyplýva, že dôkazné bremeno v daňovom konaní nesie daňový subjekt, ktorý preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom (§ 29 ods. 8 zákona o správe daní). Aj keď dokazovanie v daňovom konaní vykonáva správca dane, ktorý daňové konanie vedie, daňový subjekt, v tomto prípade žalobca sa nemôže zbaviť povinnosti predkladať dôkazy na podporu svojich tvrdení a to ani v prípade, že sa nevie svojho obchodného partnera dopátrať, resp. sa s ním skontaktovať. Práve včasné preukázanie všetkých skutočností majúcich vplyv na správne určenie dane je zásadné pre ďalší postup daňových orgánov v daňovom konaní. Pokiaľ daňový subjekt v zákonnej lehote, ktorej zmeškanie nemožno odpustiť (§ 15 ods. 10 zákona č. 511/1992 Zb.), nepredloží relevantné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, daňový orgán na ne neprihliadne.

V danom prípade pre uznanie daňového výdavku (§ 19 zákona o dani z príjmu) nepostačuje len zaplatenie provízie na základe zmluvy o sprostredkovaní a jej zaúčtovanie v účtovníctve daňovníka, ale zároveň musí ísť o výdavok skutočne preukázateľne vynaložený na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov vynaložený účelne. Toto však žalobca do skončenia daňovej kontroly správcovi dane nepreukázal. Po prerokovaní protokolu o daňovej kontrole, začalo vyrubovacie konanie podľa § 44 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) zhodne s názorom krajského súdu ako aj žalovaného a správcu dane, v danom prípade bolo pre uznanie výdavku (nákladu) rozhodujúce, či došlo skutočne k naplneniu sprostredkovateľskej zmluvy podľa dohodnutých zmluvných podmienok, čo však žalobca v danom prípade do skončenia daňovej kontroly, ktorá bola ukončená prerokovaním protokolu o kontrole dňa 23. apríla 2008 správcovi dane hodnoverne nepreukázal a v zákonnej osemdňovej lehote ani dôkazy správcovi dane nepredložil. V danom prípade nie je rozhodujúce či boli splnené formálne náležitosti, tak ako to vyžaduje zákon (riadne uzavretá zmluva a riadne vyúčtované provízie) ale preukázanie skutočnosti, že tento výdavok bol vynaložený účelne na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov, keďže spoločnosť R.M. s. r. o. bola podľa zistení správcu dane dlhoročným odberateľom žalobcu a

spoločnosť R. a. s. a ani žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázali ako reálne k sprostredkovaniu obchodu medzi žalobcom a spoločnosťou R.M. s. r. o došlo. Podľa najvyššieho súdu teda žalobca v daňovom a ani v súdnom konaní nepreukázal vecnú súvislosť (účelnosť) vynaložených výdavkov vo forme vyššie uvedených provízií, ktorú je správca dane oprávnený skúmať, a preto v danom prípade predmetné provízie nebolo možné zahrnúť medzi daňové výdavky podľa § 2 písm. i/ zákona o dani z príjmov. Účelom daňovej kontroly nie je len formálne skontrolovanie daňových dokladov správcom dane, ale aj preverenie reálnosti uskutočnenia jednotlivých úkonov, ktoré majú vplyv na daňové výdavky (náklady) alebo výnosy u kontrolovaného daňového subjektu.

Námietku žalobcu týkajúcu sa toho, že žalovaný neprihliadol na dôkazy, ktoré predložil žalobca v rámci odvolacieho konania, poukazujúc pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 4Sž/34/97, že v daňovom konaní neplatí koncentračná zásada, je neopodstatnená. Najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že zmenou právneho predpisu (zákon č. 511/1992 Zb.) od 01. septembra 2007, a to konkrétne § 15 ods. 6 písm. e/ zákona o správe daní došlo k zmene tejto zásady, tak, že správca dane je povinný prihliadať len na tie dôkazy, ktoré boli predložené v lehote uvedenej v § 15 ods. 10. veta druhá zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní, t. j. 8 dňovej lehote, a preto je táto námietka žalobcu zjavne neopodstatnená.

Pokiaľ ide o zmluvy o obchodnom zastúpení, ktoré uzavrel žalobca s Ing. V. B. a Ing. J. A., aj keď žalobca poukázal na skutočnosť, že provízie musel obom obchodným zástupcom na základe dodatku č. 2 k zmluve vyplácať, aby sa vyhol prípadným súdnym sporom s nimi, pre neplnenie si zmluvných povinností, tak táto skutočnosť neznamena, že išlo o daňové výdavky preukázateľne vynaložené na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov vynaložených účelne. Ak VB. a J. A. nevyvinuli v posudzovaných obdobiach roku 2005 pre žalobcu žiadnu činnosť z ktorej by vyplynulo uzavretie zmlúv o dodávkach tovaru, tak ani podľa súdu nejde o účelne vynaložené prostriedky, o ktoré by si žalobca mohol znížiť daňový základ, a to aj s ohľadom na skutočnosť, že pred podpísaním dodatku č. 2 k predmetným zmluvám o obchodnom zastúpení sa im provízia vyplácala len za zrealizované obchody. Teda správca dane a aj žalovaný správne neuznal za daňový výdavok aj sumy 225.000 Sk a 165.000 Sk, ktoré boli vyplatené ako provízia za obchodné zastúpenie vykonávané Ing. V. B. a Ing. J. A. na základe zmlúv o obchodnom zastúpení, nakoľko žalobca nepredložil žiadne doklady, z ktorých by bolo zrejme, že k vyplateniu odplaty došlo

v súvislosti s uzavretím zmlúv v prospech žalobcu, teda, že u žalobcu išlo o daňový výdavok v zmysle § 17 ods. 2 písm. a/ zákona č. 595/2003 Z. z..

Z uvedeného vyplýva, že správca dane ako aj žalovaný postupovali správne, keď žalobcovi dodatočným platobným výmerom vyrubili daň z príjmov právnickej osoby vo výške 3.108.685 Sk za rok 2005. Krajský súd správne vyhodnotil skutkový stav a aplikoval naň príslušné ustanovenia zákona o dni z príjmov č. 595/2003 Z. z., postupoval preto správne, keď žalobu žalobcu smerujúcu proti rozhodnutiu žalovaného zamietol ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

Na základe uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S/241/2008-34 zo dňa 11. mája 2010 ako vecne správny.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 OSP a neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal a žalovanému v tomto konaní náhrada trov konania neprináleží.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 20. októbra 2010

JUDr. Ida Hanzelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková